

új város

XXVI. évfolyam
04. szám
2014. április
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

Roma és magyar egy csapatban

SPORTNAP AZ EGYSÉGÉRT

	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skyinet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Sviyet novisviyet@novisviyet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Békére várva
Maddalena Maltese

Interjú

- 6 A vállalkozó boldogsága
Tóth Pál

Nézőpont

- 8 Ami igaz, az igaz?
Sudár Balázs
- A változtatás ára
Horváth Varga Zsuzsanna
- 9 Tiszteletteljes hírüladás
Körmendy Imre

Fókuszban

- 10 Sportnap az egészségért
Prokopp Katalin - Sisák Zita

Az egészség lelkiisége

- 13 A zsinati egyház egy
prófátája
Tomka Ferenc
- 14 Erősebb, mint a halál
Chiara Lubich
- 16 Az élet ígéje -
Mennyet és földet
összekötő áramkör
Chiara Lubich

Tapasztalat

- 18 Szabadok lettünk
Tóth Judit

Tapasztalat

- 19 Levél Édesapámnak
Csamangó Endre

Életmód

- 20 Egy harmadik identitás
Maria Rosa Pagliari
- Komolyan venni.
De meddig?
Francesco Châtel
- 21 A gyerekek és az idő
Ezio Aceti

Aktuális

- 23 Haladjunk Krisztus felé
XVI. Benedek

Társadalom

- 24 Egység és konfliktus
Tóth Pál

Média

- 26 Tíz éve barátok
Matteo Girardi

Alkotó

- 29 Váratlan fordulat
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

VÁLASZTÁSOK UTÁN

Mire az Új Város áprilisi száma a kedves olvasó kezébe kerül, már túl leszünk a magyar parlamenti választásokon. A kampány finisében egyre világosabbá vált, hogy a fő kérdés nem is az, hogy ki fog kormányozni, hanem inkább, hogy meglesz-e a kétharmados többség, illetve hogy milyen lesz az ellenzék. Az egyik párt egyenesen arról igyekezett meggyőzni bennünket, hogy azért szavazzunk rájuk, hogy legyen a kormánynak normális ellenzéke.

Való igaz, hogy hazánknak nagy szüksége lenne egy egészséges politikai palettára, ahol a közjót szolgáló elképzelések versengenek egymással, a csoportérdek a perifériára szorulnak, a nemtelen személyeskedés és becsmélés lekerül a napirendről. Közös feladatunk, hogy az elkövetkező négy évben ne csupán az általunk támogatott párt sikerén munkálkodjunk, hanem igyekezzünk az egész közéletet ilyen irányba alakítani.

Ma sok jobboldali szavazó gondolkodik úgy, hogy jobb lenne, ha a baloldal egyáltalán nem is létezne, mert így a kormány zavartalanul tudná országépítő tevékenységét folytatni. Látnunk kell azonban, hogy a baloldal hiteltelensége nem csupán egy párt kudarca, hanem az egész ország vesztesége. A társadalom érdeke az lenne, hogy legyünk képesek a fejlesztési koncepciókat egy olyan folyamaton átvezetni, ahol az ötletet kidolgozók, a támogatók, a bírálók és a szintézisre törekvők nyílt párbeszédéből valóban bölcs, a közjót szolgáló megoldások szülessenek. Ehhez azonban hiteles partnerek kellene.

Chiara Lubich arra bízta a politikusokat, hogy úgy szeressék a többi pártot, mint a sajátjukat, hiszen az evangélium logikája nem csupán az egyének kapcsolatára, hanem a különböző közösségek viszonyára is vonatkozik. A politikai küzdőtérhez szokottak számára ez első hallásra teljes naivitásnak tűnhet. Hazánk politikai viszonyaira értelmezve azonban világos és reális üzenete van. Szeresd a másik pártját, hogy az tisztességes, építő, a közjót előmozdító módon jelenjen meg a közéletben.

Hogy mit jelent ez a hétköznapi szintjén? Miköz-

Fotó: CN

Egymás személyes megismerése szimpátiát ébreszt és segít előítéleteink leküzdésében.

ben az általam preferált pártra szavazok, tekinthetek szimpátiával más pártokra is, ahol a hitelesség jeleit látom. Szóba állhatok más pártokhoz csatlakozókkal, és megpróbálhatom igazán megérteni és segíteni őket építő törekvéseikben. Ellenállhatok annak a belső késztetésnek, hogy azonnal ellenérvekkel sorozzam meg beszélgető partneremet. A vita helyett például együtt gondolkodhatok vele, hogy a nemes törekvéseit hogyan valósíthatná meg. Gondoljunk arra, hogy az egyház társadalmi tanítása nem csupán egyetlen párt programjában jelenhet meg. A szegények felkarolását, a szubszidiaritást és más keresztény értékeket több politikai csoportosulás is magáénak vallhat. Ez lehet a párbeszéd alapja és ez kínálja az együttműködés lehetőségét is a különböző elköteleződésűek között. ■

Békére várva

A Genf-2-n kormány és ellenzék nem lép párbeszédbe egymással. Nem törődnek a tönkretett országgal, a hatmillió kitelepülttel és a több mint százharmincezer halottal.

Tudod mi a Genf-2 célja? Hogy előkészítse a Genf-3-at.” Így kommentálták a Damaszkuszban élő szírek a békekonferenciát, mely a három éve tartó konfliktusoktól teljesen szétzilált ország békefolyamatának elindítását tűzte ki célul. A nemzet százharmincezer áldozatot gyászol, és ez a szám napról napra nő. Ártatlanok vagy vétkesek? Civilek vagy katonák? Nem ez a kérdés. Ezeket az életeket mind egy olyan háború törte derékba, mely a demokrácia helyreállítását tűzte zászlajára, de végül a katonaság és a lázadók közti összecsapás vérfürdővé vált. Tényleg kellett ez?

Néhány szíriai nő távozni készül egy Damaszkusz melletti menekülttáborból.

Néhány szír barátunk így ír erről: „A halottak között sok a hozzánk közelálló személy: A szomszédom gázarus, behívták a seregbe, és nem jött vissza a frontról, vagy a kolléganóm 18 éves fia, aki Aleppóban az iskolabuszt várta, és egy aknavető végzett vele. A lázadók csapdába szorultak, a zsoldos katonák halált és rettegést hintenek a nép körében. Rengeteg minden öszszeszedőlt, megsemmisült, de a legfélelmetesebb az erőszak és az azt követő bosszú, mely olyan színben tűnik fel, mintha a végső megoldás, az elkövetett bűntettekre adható egyedüli lehetséges válasz lenne.”

A Genf-2 konferencia alatt az aleppói Caritas tetejét bomba szakította át. Szerencsére senki sem sérült meg, mert az utak járhatatlanok voltak és a tömegközlekedés sem működött, ezért aznap késve érkezett az épülethez a személyzet, és az a több száz ember is, akik mióta mindenüket elvesztették, naponta sorban állnak egy-egy zacskó élelemért.

Meddig tart még ez? Mit várhatunk a külső békéltető egyeztetésektől?

Ali Hajdar, a nemzeti megbékélésért felelős szíriai miniszter azt mondja: „Sem a Genf-2, sem a Genf-3, sem a Genf-

akárhány nem fogja megoldani a szíriai válságot.” Hajdar a nemzetközi közösséget tartja felelősnek a vérontásért. „A külföldi hatalmak meg akarják fosztani a szíriai népet attól a jogától, hogy saját sorsáról döntsön. Ne nyúljanak Szíriához, Szíria rendben lesz!” – mondta egy damaszkuszi tanácskozáson januárban.

Matteo Luigi Napolitano, a Római Marconi Egyetem nemzetközi kapcsolatok tanszékének tanára különös figyelemmel kíséri a szíriai konfliktust és a béketárgyalásokat.

Tanár úr, mivel magyarázza a második szíriai békekonferencia kudarcát?

Véleményem szerint van néhány tényező, mely mindenféle rendezési kísérletet megakaszt. Az első a leendő Aszad-vezette átmeneti kormány. Mit akar tenni konkrétan? Megpróbálnak ellenzékieket tenni a kormányba? Vagy a kormányalakítást az ellenzékre bízzák és Aszadnak más titulusa lesz? Azért is rekedt meg az ENSZ közvetítés, mert nem érthető, hogy a szétforgácsolódott belpolitikai panorámában, milyen ellenzékéről is van szó.

További akadály az olyan országok negatív jelenléte, amelyek a közel-keleti térségben korábban valamiféle protektorátust gyakoroltak, mint az USA, Izrael nagy barátja és Oroszország, Szíria pártfogója. A Genf-1 záródo-

kumentumában Aszad arra kérte Szíria, Törökországot és Qatart, hogy ne pénzeljék az ellenzéket. A többi országot pedig arra hívták fel, hogy ne finanszírozzák a terroristákat. Ez is mutatja, hogy a szíriaiak önállóan szeretnék kialakítani új belső politikai elrendeződésüket.

Többezren haltak meg 2014-ben. A humanitárius szükséghelyzet is folytatódik...

Homszban majdnem két éve tart a mindennapos vértanúság és alig-alig lehet bejuttatni segélyszállítmányokat, de a helyzet hasonlóan súlyos más városokban is. A kormány felügyelete alá vont területeken szabadon mozoghatnak az önkéntesek, az Unicef például gyermekbénulás elleni védőoltási kampányt indított. Az ellenzék területeire csak a Vörös Félhold önkéntesei léphetnek be. A szervezetet gyanakvással nézik, mert állítólag a volt rezsim támogatja, ráadásul az igazgatója egyben egy gyógyszercég vezetője, aki önkényesen jelöli ki, hol szabad segélyeket osztani. A Nemzetközi Vöröskereszt egyáltalán nem vesz részt a segítségnyújtásban.

Melyek a konfliktus okai és mik a tárgyalások további lehetőségei?

Az ellenzéken belül léteznek szélsőséges iszlamista nézetek, de azoknak a csoportoknak, akik próbálják Aszadot gyengíteni, a vallásos szempontoknál fontosabbak a geopolitikai és gazdasági érdekek.

A fegyverek tovább ropognak, ezért nem szabad belefáradni, újabb kísérleteket kell tenni a párbeszédre a régió összes szereplőjével. Egy esetleges USA–Irán közeledés is fontos lenne. Oroszországnak is partnerként kellene bekapcsolódnia a tárgyalásokba az általa támogatott arab országokkal együtt.

*Forrás: CN 2014/4.
Fordította és szerkesztette:
Prokopp Katalin*

1944: Szíria kinyilvánítja függetlenségét Franciaországtól.
1963: A Baasz Párt veszi át a hatalmat az ország felett.
1970–2000: A síita alavita Háfez el-Aszad diktatórikus hatalma.
2000–2011: Fia, Bassár el-Aszad uralma, a diktatúra folytatása, enyhe gazdasági reformok.
2011. március: A szíriai polgárháború kezdete.
2011. novembertől: A szunnita Rijád el-Aszad vezetésével a Szabad Szíriai Hadsereg gerillaháborúja a hadsereg ellen.
2012. június: Az ENSZ kormányegyesítő törekvése: 1. genfi konferencia.
2012. nyár: A konfliktus kiszélesedése: az ország északkeleti részén lakó kurdok milíciái is beavatkoznak harcba.
2013. augusztus: A szíriai hadsereg állítólagos szaringáz támadása.
2014. február: A 2. genfi konferencia is eredménytelenül zárul.

A VÁLLALKOZÓ BOLDOGSÁGA

LUIGINO BRUNI PROFESSZOR A BOLDOGSÁG ÉS A GAZDASÁG SZAKMAI ÖSSZEFÜGGÉSEIRŐL TARTOTT ELŐADÁST BUDAPESTEN. MI A BOLDOGSÁG SZUBJEKTÍV OLDALÁRÓL KÉRDEZTÜK ÖT.

Milyen összefüggés van a gazdaság és a boldogság között?

Kézenfekvő arra gondolni, hogy az emberek boldogsága nagyban függ attól, hogy van-e munkahelyük. Mekkora boldogság, ha egy munkanélküli munkát talál és mekkora boldogtalanság, amikor valaki elveszti a munkahelyét! Akinek van munkája, annak boldogsága pedig nagyban függ attól, hogy milyen a munkahelyi légkör, és mennyire sikeres a tevékenysége, kap-e elismerést a többiektől. A boldogság kapcsán nem csak a felszínes örömekre kell tehát gondolnunk.

A boldogság fogalmát mégis többnyire a családhoz, a hétvégéhez, a szabadidőhöz kapcsoljuk.

Az egyik kutatásom során az derült ki, hogy a szakmai hozzáértés a legfontosabb boldogságfaktorok közé tartozik. Az emberek számára lényeges, hogy azt érezzék, hogy jók a saját területükön. Boldogtalanságuk egyik oka az, hogy nem érzik magukat kompetensnek a munkájukban. A boldogság tehát az emberi lét mélyebb rétegeivel hozható összefüggésbe. Az igazi kérdés az, hogy boldogok vagyunk-e a munkahelyünkön és nem csak este a munka után vagy a hétvégén. A munkahelyi vezetők feladata, hogy az emberek boldogságérzetét növeljék. Fontos a megfelelő légkör, hogy ne uralkodjon nyomasztó versenyszellem, a fiatalokat ne nyomják el, hanem legyen kibontakozási lehetőségük. A legfontosabb talán mégis az,

hogy az ember a munkahelyén a megfelelő elismerésben részesüljön. A legtöbben igyekeznek mindent beleadni a munkájukba, és alapvető igényük, hogy ezt elismerjék. A boldogsághoz persze az is hozzátartozik, hogy ne kérjünk valakitől olyat, amit nem képes adni.

A vállalkozóknak tehát nagy szerepe van az emberek boldogságában!

Igen, a vállalkozóknak nagy a felelőssége a többiek boldogságáért és boldogulásáért. Aki képes munkahelyet teremteni, annak nagy lehetőség van a kezében! Én éppen ezért csodálom és nagyra értékelem a vállalkozókat. Az ilyen emberek kezében a tőke, a gazdagság eszköz és nem öncél. Az Egyház társadalmi tanítása is dicséri a magánkezdeményezést, de figyelmeztet arra, hogy a javak megosztásra valók, amelyeket nem szabad fősvény módon megtartanunk.

Ebben a gazdasági szemléletben a gazdaság célja tehát nem a profit maximalizálása, hanem az emberek boldogsága?

Határozottan. Ma már világosan látjuk, hogy egy nemzet gazdagságát nem mérhetjük csupán a GDP-vel, hanem figyelembe kell vennünk a polgárok és az egész társadalom jól-létét is, amely a GDP-nél sokkal összetettebb fogalom. Így az objektív mutatók mellett a kutatásokban egyre nagyobb szerepet kap a szubjektív megelégedettség és a

A búcsúzás pillanata: Luigino Bruni a budapesti Liszt Ferenc repülőtéren.

boldogság mérése is. Nem mindegy azonban, hogy milyen boldogságképpel dolgozunk.

A mai szolgáltatóipar éppen boldogságot igyekszik eladni az embereknek.

A kapitalista piacnak boldogtalan és elégedetlen emberekre van szüksége, akik dolgokat és szolgáltatásokat vásárolnak, amivel az űrt pótolni tudják az életükben. Ha a boldogságunkat mindannyian a lelki kincsekben talál-nánk meg, akkor 20-30 %-kal kevesebb GDP-vel kellene számolnunk. Mai felfogásunk szerint az igazi boldogság-nak alapjában véve két dimenziója van. Az egyik a belső élet, amelynek ápolása a legjobb befektetés a boldogság elérésére. A második pedig az, ha az ember megtanul együtt élni az öregedéssel és a test leépülésével. A mi kultúránk ugyanis nem szereti az öregséget, a fiatalság kultu-sza uralkodik. A lelkeség és az öregedés elfogadása tehát a legjobb befektetés a boldogságra.

Milyen szerepük van az anyagi javaknak a boldogság-ban?

Mindig is voltak olyanok, akiknek nem volt semmijük és mégis boldogok voltak, és mások, akik dúsgazdagon is

boldogtalanok voltak. Közgazdasági értelemben azonban a köz boldogságáról, a nép boldogságáról van szó, és az átlagember boldogsága nehezen képzelhető el nyomor-ban. Az egyes emberek lelki beállítódásuktól függően él-hetik meg azt a helyzetet, amiben vannak, de a nép nem lehet boldog, ha nem kísérli meg folytonosan jobbra tenni egzisztenciájának feltételeit.

Persze feltehetjük a kérdést, hogy milyen kapcsolat van a gazdaság és az erkölcsös élet között. Ez meglehetősen összetett dolog. Jézus szemmel láthatólag dicséri az ipar-kodást, a tíz talentum kamatoztatását, sőt még a hűtlen intézőt is dicséri ügyességéért. Ugyanakkor beszél arról is, hogy nem lehet két úrnak szolgálni, óv a mammon-tól és jajt kiált a gazdagokra. A jólét tehát mindig etikai kérdőjelekkel terhes, mert magában rejt a bálványimádás veszélyét, ahol a gazdagság elfoglalja Isten helyét, és el-vonja figyelmünket a lényeges javaktól, a belső élettől és a többiektől való kapcsolattól.

Mit jelent a boldogság egy közgazdász professzor éle-tében?

Talán nem kell hangsúlyoznom, hogy a szakmai tudás önmagában nem teszi boldoggá az embert. Már az ókori bölcsek is úgy tartották, hogy a több tudás inkább a na-gyobb szenvedés forrása. Az én életemben a boldogság és a boldogtalanság arányosan növekedett személyes érlelődé-semmel. Amilyen mértékben megnyílik az ember mások felé, annál több szenvedésben lesz része. Számomra pél-dául szenvedést okoz az olasz politikai elit erkölcsi szín-vonala, vagy amikor látom, hogy a fiatalok szerencsejá-tékokra fecsérlik az idejüket, és tönkremennek anyagilag. Van tehát jó szenvedés is, amikor másokért szenvedünk, az igazságtalanság vagy a másokat ért méltatlanság miatt. A személyes szubjektív boldogság tehát nem abszolút ér-ték az ember életében. Van ennél több is: osztozni mások sorsában. ■

Március 28-án a KETEG (A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola szakirányú továbbképzése „Keresztény elvek a gazdaságban” címmel) az ÉRME Üzleti Hálózattal közösen rendezte meg a *Boldogság Köz-gazdaságtana* c. konferenciát, melyen Luigino Bruni, a római Lumsa Egyetem közgazdász professzora is részt vett. Bruni professzor a Fokoláre Mozgalom Közösségi Gazdaság projektjének a nemzetközi koordinátora, és a Civil Gazdaság ifjúsági képzési akadémia igazga-tója, a Bolognai Egyetemen oktató Stefano Zamagni professzorral együttműködve. A közösen publikált *Civil Gazdaság* c. kötetük magyar nyelven a L'Harmattan Kiadónál jelent meg.

INKÁBB KÉTELKEDJÜNK

Ami igaz, az igaz?

Sudár Balázs, germanista

Napi szinten futunk bele fantasztikus hírekbe, listákba, összehasonlításokba, idézetekbe – legyenek városi legendák, sima lánclevelek vagy Facebook-üzenetek. Ezek elsőre nagyon meggyőzőnek tűnnek, csak ha kicsit elgondolkodunk (lehetőleg még mielőtt minden ismerősünknek elküldtük volna), akkor lesz gyanús, hogy valami furcsa bennük. Csak rajtunk múlik, ellenőrizzük-e, hogy az információ, amit kényelmesen beszerezhetünk, vajon nekünk használ, vagy annak, akitől kapjuk?

Bizonyos dolgok igazságát józan „paraszti ésszel” is igazolni vagy cáfolni lehet, másoknál utána kell járni. Sokszor elcsodálkozom rajtam, miért kételkedek állandóan a különböző „hiteles” írásokban. Az hogy egy jól csengő név vagy cím oda van írva egy ilyen cikkhez, a reklám alapszabálya: egy doktornak öltözött vagy nevezett arcnak az emberek elhiszik, amit állít. Általában biztatok mindenkit, hogy ilyenkor kételkedjen. Pár ilyen kérdésnek már én is utánajártam, de vannak kifejezetten ilyen weboldalak, mint pl. az urbanlegends.hu vagy a tenyleg.com ahol a szerkesztők szakszerűen kivesézik a hasonló témákat. Néha egy Wikipedia-keresés is segíthet.

Rengeteg negatív, egyház-, vagy vallásellenes impulzus ér minket. Ezen sokan igyekeznek változtatni, de a legkevésbé szerencsés módja ennek a névtelen, érzelmektől fűtött, de ellenőrizhetetlen információkat tartalmazó lánclevelek terjesztése. Egy újságíró kötnék bizonyos szabályok, egy lánclevél szerkesztője akár fiktív tényekről is írhat, hiteles emberek nevében, így téve látszólag hitelessé a véleményét. Ez, ha jó szándékkal is történik, hamisítás. Ha komolyan gondolja a véleményét, miért nem vállalja a nevét hozzá? Ne higgyünk el, és főleg ne továbbítsunk semmit, amiről nincs tudásunk megítélni, hogy igaz vagy nem. Segít a forrás is: pl. a *Nature* szaklap, a *Nők Lapja* nem! Érdemes figyelni erre, egyrészt rengeteg (igaz) érdekességet tudhatunk meg, másrészt nem fogjuk valótlanságokra, vagy öntudatlanul mások reklámjának a terjesztésére pazarolni sem a magunk sem mások idejét. ■

KILÉPNI A MEGSZOKOTTBÓL

A változtatás ára

Horváth Varga Zsuzsanna, gyógypedagógus

Nemrégem részt vettem egy többnapos kongresszuson és ott hallottam egy olyan témáról, ami azóta sem hagy nyugodni. Sokszínű világunkban, az állandó változásokban merjük-e az értékeink mentén felvállalni a véleményünket, a gondolatainkat? Természetesen ehhez szükség van arra, hogy a szavaink mögött megélt tapasztalat legyen. Próbáltam az elhangzottakról mások véleményét is meghallgatni, figyeltem a különböző reakciókat.

Volt, aki lelkesen tapsolt, volt aki ellenérzését fejezte ki, volt aki nem reagált és még ki tudja, hogy kiben mit indított el az előadó kissé provokatívnak tűnő témafelvetése. Számomra már az elején egy nagyon inspiráló gondolat hangzott el: „Változtasd meg azt, ami felszínes, és azt is, ami mély, változtasd meg a gondolkodásmódot, változtass meg mindent ezen a világon.” Ennek kapcsán jutott eszembe Gandhi ehhez kapcsolódó felvetése: „Légy magad a változás, amit a világban látni szeretnél.”

Ez egy jó terep, gondoltam magamban, ebben én otthon érzem magam. Sokszor megtapasztaltam már, mennyire nehéz a különbözőségekben egymás véleményét nemcsak meghallgatni, hanem be is fogadni. Számtalanszor észreveszem magamon is, hogy szívesebben beszélgetek olyan emberekkel, akikkel megegyeznek a gondolataink. A mai világban ki ne élte volna át azt az érzést, hogy jobb csöndben maradni, nem szólok semmit az értekezleten, mert ha szólok, akkor én leszek a kirekesztett, főleg, ha álláspontom eltér a többiekétől. Nekem mégis pontosan ezek a gondolatok adtak újból erőt, frissességet ahhoz, hogy merjek beszélni, merjem mondani, amit gondolok, merjem kifejezni a meggyőződésemet „alkalmas vagy alkalmatlan” pillanatokban, helyzetekben, és különösen akkor, amikor nem egyezik a másik gondolatával. Újból ráébredtem, hogy micsoda ajándék a másik ember. Sokféle élet-helyzetben élünk, mozgunk, ahol gazdagítóbba lehet, ha merem ütköztetni a véleményemet. Ennek az az ára, hogy tévedhetünk is, de egyben sokat adunk egymásnak. És hiszem, hogy ezáltal a kapcsolataink értékesebbé válnak. ■

LÉTÜNK ÉS SZAVAINK

Tiszteletteljes hírüladás

Körmendy Imre, tudományos munkatárs

Erős benyomást tesz rám a teremtett világ egysége: az emberi élet egymástól távol álló területein való összecsengés.

Lux Elvira a két ember közötti kapcsolat építéséről és a gyengédség kifejezéséről írva idézi Vörösmarty sorát: „A látni vágyó napba nem tekint. Aláhúzva ezzel az általa mondottakat: „A túl intenzív inger minden vonatkozásban távolodást, a gyenge inger közeledést mozgósít abban, akit ér. Túl erős fénytől önvédelemből önkéntelenül is becsukódik a szemünk. A gyenge fényforráshoz közelebb húzódunk.”

Így van sok ember, amikor Istenről beszélünk neki: túl erős számára az „inger”, túl intenzív a fény, túl hatalmas számukra a Teremtő.

A kicsiny gyermeket nem zavarja a hozzá képest óriási anya vagy apa. Később, amikor már önállósuló személyiség, a túlzott erőfölény inkább elriasztja, félelmet kelt benne, távolságtartásra ösztönzi. Tanárként is azt tapasztalom, hogy a „mindent tudó” tanártól nehezen kérdeznek a diákok.

Ez a nagyságbeli különbség lehet kulturális, képzettségbeli vagy társadalmi rangbeli különbség is. Sokszor tapasztaltuk, hogy gyermekeinknek milyen fontos volt kicsit nagyobb gyerekeket, idősebb testvért, ifjakat látni maguk előtt, akiket könnyebben utánoztak, mint az „elérhetetlen” felnőtteket.

Ezért ajánlja nekünk Chiara Lubich, hogy ne Istenről beszéljünk a mellettünk élőknek, hanem szeressük egészen egyszerű gesztusokkal, konkrét tettekkel, meghallgatással és befogadással. A szeretetből indulva jutunk el vele – érdeklődésének függvényében – Istenhez.

Ezt erősítette meg II. János Pál pápa, amikor a tiszteletteljes hírüladásról beszélt, ma pedig Ferenc pápa buzdít bennünket: „a mindig tiszteletteljes és udvarias igehirdetésben az első mozzanat a személyes párbeszéd, melyben a másik kifejezi és megosztja örömeit, reményeit, aggodalmait szeretteiért és sok egyéb dolgot, ami betölti a szívét. Csak e beszélgetés után lehet bemutatni az ígét...” ■

Továbbküldés előtt fontos ellenőrizni a hírek igazságtartalmát.

Felvállalni a véleményünket bátorságot igényel, de a vélemények ütköztetése gazdagítja kapcsolatainkat.

Az igehirdetés első mozzanata a személyes szeretet, mely megnyitja a párbeszéd lehetőségét.

Fotó: Pixabay (3)

Sportnap az egységért

TEDD A MÁSIKNAK, AMIT SZERETNÉL, HOGY NEKED IS TEGYENEK – EZ VOLT A MOTTÓJA AZ ÓZDON MÁRCIUS 22-ÉN MEGRENDEZETT SPORTNAPNAK.

„Eljöttünk az ország különböző városaiból azért, mert mindannyian ajándékok szeretnénk lenni a többiek számára, és befogadni a többiektől azt, amit hoztak... Nagy szükségünk van egymásra, a párbeszédre” – hangzott el a köszöntőben.

De talán a sportnap elnevezés kevés is, hisz a délutáni sportvetélkedő mellett köszöntők és bemutatkozások, ének és tánc, focimeccs és városi séta színesítették a programot. Tom-

bola is volt, melynek bevételét Afrikába, a kameruni Fontembe juttatják el. Ez a gesztus jelzésértékű és arra bátorít, hogy legyen mindig nyitva a szemünk mások szükségleteire is.

De hogyan is született meg mindez? Öt szegénysorban élő roma származású ózdi fiatal a Fokoláre mozgalom fiataljainak meghívására, a Békeháló anyagi támogatásával 2013-ban részt vett a Gyerekek az egységért nyári táborában. Azelőtt soha életükben nem

jártak táborban. A kis csoport egyik tagja, Márk, így vall erről: „Éreztük, hogy fontosak vagyunk, számítanak ránk, és ez nagyon jó volt. A közös programok nagyon közel hoztak minket egymáshoz, ezért nehéz volt a végén elbúcsúzni, mert szeretet, bizalom, odafigyelés és az összetartás vett körül mindet.” Novemberben egy budapesti Békeháló találkozóról hazafelé jövet az az ötlete támadt a fiúknak, hogy meghívják egy közös focimeccsre a pestieket, akiktől – ahogyan fogal-

mazták – életükben először kaptak olyan szeretetet, amiért nem kértek viszonzást. Ekkor a helyi közösség a fiatalok ötlete mellé állt, és megkezdődött a szervezés, amiről Holy Ágnes és Hübner Melinda beszél:

„Helyszínül a Széchenyi István Katolikus Közgazdasági Szakközépiskolát választottuk, mert bennünk volt, hogy valahogy be kellene vinni ezt a szellemiséget a középiskolás fiatalok közé - kezdi a beszámolót Holy Ágnes. – Az igazgatónő, dr. Benkőné Fehér Éva tárt karokkal fogadott, sőt, látva, hogy kevesen vagyunk, nemcsak a helyszínt biztosították ingyen, hanem segítőköt is adtak. A diákok és tanáraik segítettek a szendvicskészítésben, a vendégek irányításában, a vetélkedő lebonyolításában, és még a városnézésre is elkísérték a kíváncsiakat.

Az iskolák és a város vezetése részéről nagy érdeklődést és segítőkészséget találtunk. A II. János Pál Katolikus Általános Iskola is örömmel csatlakozott. Velük már kiépült egy jó kapcsolat, mert néhány hónapja az iskola igazgatónője megtudta, hogy a cigány csoport családos hittanóráin lakásokon vagyunk összehúzóda,

felajánlotta, hogy ezentúl tartsuk a foglalkozásokat intézményünkben. A nevelők is beülnek közénk, és közösen tudunk beszélni a hitünk-ről. Orosz István görögkatolikus parókus és Szilágyi István kántor is rendszeresen nagy segítségünkre volt. A polgármesteri hivataltól anyagi támogatást kaptunk, a karitás és a pékség is besegített.

Ezzel a rendezvénnyel valami új kezdődött a városban: mindazokkal, akik részt vettek, közelebb kerültünk egymáshoz, nőtt a bizalom, mostantól bármikor bátran fordulhatunk egymáshoz.”

A rendezvényen részt vett a budapesti Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola egy családokból álló csoportja is. Cravero Ágnes tanítónő évek óta tart kézműves délutánokat a Békehaló program részeként, osztályának tanulói és szülei közül érkeztek mintegy negyvenen egy busznyai adománynyal és nyitott szívvel. Az együtt töltött nap formálta a romákról alkotott szemléletüket. Egy apuka, Kossuth Mihály, így fogalmazta ezt meg:

„Regisztrációkor mindenkinek kellett egy színt választania: így alakultak ki

színek mentén – szinte találomra – a sorverseny csapatai. Sok versenyszámmot párban kellett teljesíteni. Fel is állt a csapatunk párokban: pesti kislány pesti kislány mellett, gimis nagylány gimis nagylány mellett, nérisszülő nérisszülő, avagy kisgyereke mellett, cigány fiatal emberek pedig barátjuk mellett.

Az első versenyszám azonban arról szólt, hogy a pár egyik tagjának kellett a másik tagot egy szőnyegen elhúzni a tornaterem végéig majd viszsza. Na, erre lett nagy ijedelem és kavarodás, hisz mindenki hamar átlátta, hogy olyan párokat célszerű alkotni, ahol erős férfiak, minél kisebb gyerekecskéket húzigálnak. Így alakult, hogy erős cigány férfiak, apukák álltak mosolyogva a kis vékony nériss lánykák mellett. A többi játékos számnál már pajtásként, bajtársként dolgoztunk együtt. A verseny egymás mellé állított, test és lélek-közelbe hozott bennünket: Mindent felforgatott, és mindent jól elrendezett.” ■

Az adományok jelképes átadásának pillanata.

Fotó: Erhardt Enese (2)

A közösség ereje

Interjú Kocska Ágnessel, az ózdi II. János Pál Katolikus Általános Iskola igazgatónőjével

Néhány hónapja az iskolában tartják a családi hittant. Ön szerint mit jelent a közösséghez tartozás az emberek életében? És mit ad az iskolának ez az új közösség?

Úgy gondolom, ez az itteni egyik legelőbb közösség. Nemcsak az emberek szemlélete, életmódja formálódik általa, hanem valahová tartozónak is

érezik magukat. Annak elvi jelentősége van és jelképes, hogy az iskola falain belül tudnak ebben a közösségben együtt dolgozni, együtt élni.

Mióta egyházi az iskola és mi változott meg ebben az időszakban?

Harmadik éve van egyházi fenntartónk. Én már előtte is igazgató voltam itt, automatikusan engem

neveztek ki. Akkor még nem voltam templomba járó, hanem anonim keresztény, de kötelességből beültem az első padba, mert úgy gondoltam, igazgatóként úgy kell viselkednem, mint egy katolikusnak. Nagyon gyorsan ráébredtem, hogy itt nem lehet tettetni, az ember vagy katolikus lesz, vagy üljön inkább a hátsó padba. Hamar megtaláltam az utamat Istenhez. Teljesen megváltozott az életem, teljesen más szemléletből, szempontból nézem a világot, a gyerekeket. Eddig is igyekeztem empatikusan hozzájuk állni, de mindig kívülről néztem az életüket. Most már minden osztályban van hittanóra, vannak osztálymisék és diákmisék, s nagyon jó látni, hogy ezeket a legmélyebb szegénységből jövő gyerekeket mennyire – nem is lelkesedést mondanék – mennyire megnyugvással tölt el ez a közeg. Ez a legfontosabb, amit adhatunk.

Sok gyerek a közösségi hálón lóg, pedig az egy könnyen elszakadó üres pókháló. Az igazi közösség az, amikor az emberek egymásra figyelnek, amikor összeülnek egy asztalhoz,

Fotó: Erhardt Enese

amikor beszélnek a hitükről, arról, hogyan érznek, amikor megtanulnak közösen imádkozni. Itt lehetőségük van erre.

Az iskolába 90%-ban roma gyerekek járnak, akik közül sokan mélyszegénységben élő családokból jönnek, kilátástalan helyzetekkel, munkanélküliséggel küzdenek. Vannak-e valós változások, látható eredmények?

A mélyszegénységben élők számára sokféle pályázatot írnak ki. A különféle projektek egy-két évig tartanak, és mikor lezárulnak, minden marad a régiben. Elengedik az emberek kezét, és akkor ők, akik felé fordultak, ott maradnak és nem értik, hogy program szerint foglalkoztak velük, de nem is velük törődtek, hanem egy globális problémával, amiben a kisember elvész. Ezzel szemben a lelki közösség összetartja, továbbviszi őket. Ha vannak is visszaesések, van olyan időszak, amikor nincsen munka, tudják, hogy számíthatnak egymásra, és egymást megerősítve tovább tudnak lépni. Ezekben a családokban a gyerekek szemlélete is változik: nem abban a nagyon szűk családi kis közösségben élnek a mindennapjaikat, hanem ahogy a látásmódjuk tágul, úgy nyitnak ők is. Legfontosabb, hogy az előítélet eltűnik. Amikor a templomban egymás mellett ülünk és Jézus békéjét kívánjuk egymásnak, akkor már nem válogat a gyerek, hanem bizalommal fordul a másik felé. Ezek a gyerekek felnőttként egymás mellett fognak élni, és közöttük már nem lesznek azok az óriási ellentétek, amelyek megmérgezik a lelküket, a mindennapjaikat.”

(Az interjú teljes szövege a www.ujvaros.eu –n olvasható)

Silvano Cola A zsinati egyház egy prófétája

Az Új Város Kiadó új könyvéről

A kötet fejezeteiben sok új fényt fedezhet fel minden hívő, akit érdekel a II. vatikáni zsinat szelleme, illetve az egyház megújulásának irányelvei. Silvano Cola atya, akinek előadásait, tanulmányait a könyv tartalmazza, *a zsinat utáni egyházi megújulás jelentős alakja.*

Általa jött létre a Fokoláre Mozgalom papi ága, amelynek haláláig felelőse is volt. Sajátos kegyelmet kapott, hogy út-törője legyen a papi és a kispapi élet, valamint az egyházról, a lekipásztorkodásról való gondolkodás zsinati szellemű megújításának. A kötetben megjelent írásainak többsége a nevezett témákkal foglalkozik, míg egyes tanulmányok keresztény-katolikus

életünk általános kérdéseit elemzik.

Sajátos színt ad az írásoknak, elmékedéseknek az, hogy a szerző pszichológus végzettséggel is rendelkezik. A keresztény értékeket, a lekipásztori, közösségi kérdéseket a modern pszichológia fényében mutatja be. Tanulmányainak érdekessége, hogy mivel avatott ismerője az *egyházatyáknak* is, korunknak és a közösségi lelkiségnek kérdéseit az egyház legősibb tanításával is párhuzamba állítja.

Sok írását közel hozza az olvasóhoz azoknak személyes, tapasztalatokkal átszőtt közvetlen hangneme, míg másokat mélyen szakteológiai, újszerű okfejtései tesznek izgalmassá.

Dualista logika és Szentháromság

Silvano Cola

Gyakorlatilag Kain és Ábel óta a „vagy én, vagy te” dualista felfogás uralkodik. A filozófus Levinas ezt a logikát teszi felelőssé minden társadalmi problémáért, és mindegyiket erre a paradigmára vezeti vissza. Kain Istennek adott válaszában – „talán őrzője vagyok én a testvéremnek?” – látja az idézett ontológiai elv megjelenését. Én én vagyok, ő pedig ő: két ontológiailag különálló létező vagyunk. Kain válasza ugyan őszinte – mondja Levinas –, de etikátlan. Hiányzik belőle a kapcsolat tudata, vagyis a felelősség...

Jókról és rosszokról, közeliokról és távoliokról, hitüket gyakorló és nem gyakorlókról beszélünk. Közben egyiknek pozitív, a másiknak negatív jelentést adunk és eközben elfelejtjük, hogy minden emberi lény Isten teremtménye, mert tőle származik, potenciálisan Krisztusban van, mert Krisztus felemelte, Isten figyelmének tárgya, mert ő azt akarja, hogy mindenki eljusson az élet teljességére... Az emberi létezőnek a *kapcsolat ad identitást*, értelmet és életet. A Szentháromságban a Szentlélek a Kapcsolat. Ő a Szeretet. Szeretet nélkül nem lenne se az, aki szeret, se az, akit szeretnek.

(Részlet a könyvből)

ERŐSEBB, MINT A HALÁL

A testvéri szeretet erős, de egyben gyengéd is, mely elvezet a közösségi életszentségre.

A kölcsönös szeretet egy másik kifejezése, mely az első keresztények között mindennapos volt, a *kölcsönös figyelmeztetés*. Pál azt mondja: „Tanít-sátok és intsetek egymást, nagy bölcsességgel” (Kol 3,16). „...különbö testvérek örüljétek, tö-kéletesedjétek, buzdítsátok egymást...” (2Kor 13,11). Máshol pedig: „Legyen gondunk arra, hogy szeretetre és jótettre buzdítsuk egymást” (Zsid 10,24).

Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a testvéri figyelmeztetés és a kölcsönös bátorítás mindig is lényeges volt életünkben, hiszen ez tartotta élön közöttünk az egységet. Fontos, hogy a kölcsönös szeretetnek ezt az összetevőjét gyakoroljuk ott is, ahol eddig nem tettük. Meg kell találni a módot, hogy ez a testvéreinknek tett szolgálat, a kölcsönös figyelmeztetés az egész mozgalom közkincsévé váljon. Az Úr majd megvilágosít minket erről.

Az, hogy Jézus első követői gyakorolták a kölcsönös figyelmeztetést, megmutatja, hogy a keresztények egy családhoz tartozónak vallották magukat. Csodálatos követni, hogy fektet Pál arra hangsúlyt, hogy a keresztényeknek az Istenhez vezető úton kölcsönösen egymás segítségére kell lenniük, tehát együtt kell szentté válniuk.

De éppen ez az „életszentségre” való közös törekvés jelenti mindenki számára nyitott mozgalmunk egyik döntő újdonságát, mely csak egy közösségi lelkiiség alapján lehetséges. Számunkra az egyes ember megszentelődésének a „közösségi életszentség” keresése-

ből kell adódnia. És ez pontosan megfelel az első keresztények életének.

Az első keresztény közösségekben a tekintet nélkül mindenkire irányuló szeretetet „philadelphiai”, azaz *testvéri szeretetnek* hívták. A kor irodalmában ez a kifejezés kizárólag a vérrokonság jelölésére szolgált. Sohasem használták más értelemben, például egy szervezet tagjaira. Az egyetlen kivétel a szó használatában az Újszövetségben van.

Így most már jobban megértjük szabályzatunknak azt a részét, ahol ez áll: „Mária Műve egy olyan család, melynek összetartozása erősebb, mint egy természetes családé, mert tagjait természetfeletti lelkület köt össze.” Erről eszembe jut egy olyan időszak, amikor talán azért, mert megkíséreltük intenzíven megélni a kereszténységet, mi is éreztük – talán Istennek egy különleges kegyelme által –, hogy az a viszony, mely köztünk volt, inkább rászolgált a testvéri névre, mint testvéreinkkel fennálló kapcsolatunk. Éppígy azt éreztük, hogy nagyobb mértékben vagyunk Isten gyermekei, mint anyánk fiai és lányai. Ha egy test vagyunk Krisztusban, akkor egyértelmű, hogy a köztünk lévő egység mindenfajta más kapcsolatot felülmúl. A „philadelphia” kifejezés bizonyította, hogy ez az első keresztények számára nagyon fontos volt.

A kölcsönös szeretet, ahogy azt az Újszövetség megköveteli tőlünk, rendelkezik a testvérek közötti szeretet minden jellemzőjével: Például *erős és a szívből fakad*. Pál így írt a rómaiaknak: „Ami a testvéri szeretetet

A köztünk lévő egység mindenfajta más kapcsolatot felülmúl

Fotó: Domenico Salmaso

illeti legyetek gyöngédek...” (Róm 12,10). Péter pedig: „Mindenekelőtt tartsatok ki egymás odaadó szeretetében...” (1Pét 4,6). „...szeressétek tehát egymást állandóan, tiszta szívből” (1Pét 1,22).

És amint a Szentírás más helyein olvassuk, ilyen, egyrésztől erős, egyúttal mégis gyöngéd szeretetnek kellett lennie az egyház vezetői és a hívek között is: „...mint Krisztus apostolai érvényesíthették volna tekintélyünket, mégis olyan gyöngédek voltunk hozzátok, mint anya, aki dajkálja gyermekét” (1Tessz 2,7). Ez természetesen *kizár minden túlzott bizalmasodást*, mert szem előtt tartjuk, hogy a testvér Isten gyermeke.

Gyakran felteszik nekünk, első fokolarínaknak és fokolariniknek a kérdést, hogy milyenek a fokolárjaink. Az egyetlen, amire törekszünk az az, hogy olyan szeretetet legyen köztünk, mely természetesen természetfölötti. Nem tudom, hogy milyen lesz, ha valaki közülünk meghal. Bizonyára különös kapcsolatot létesít majd számunkra az ég és a föld között. Úgy fogjuk érezni magunkat, mintha már odaát lennénk, és csodálkozni fogunk azon, hogy még itt járunk, hiszen Isten egy lélekké olvasztott minket. Ez pedig egy olyan isteni valóság, amit Ő sem akar szétrombolni.

Természetesen szükség volt az aszkézis útjára, mielőtt egymás között ilyen egységre jutottunk, és a legfontosabb az volt, hogy mindig Jézust lássuk a másokban. E nélkül az elengedhetetlen előfeltétel nélkül nem győztük volna le a nehézségeket. Érezzük, hogy Isten kegyelmével sokkal, de sokkal több vagyunk egy természetes családnál. Egyébként azt hiszem, hogy közössétek is a legtöbben megtapasztalják ezt. Mikor valamelyikünk hazamegy, szinte már nem is érzi magát „otthon”. Szüleink nem hibáztathatnak minket ezért, tudják, hogy boldogok lehetnek, hiszen Isten rendelkezésére bocsátottak bennünket, és hogy a menyasszonynak ott kell lennie, ahová a vőlegény viszi.

Egyre inkább szükséges, hogy a szeretetet fejlesszük, egyre jobban finomítsuk, csiszoljuk, hogy erősebb legyen, mint a halál: ez a mércénk.

És ezt elsősorban személyes Istennel való egységünk segíti elő. Minél mélyebb bennünk az Isten iránti szeretet gyökere, annál tökéletesebb lesz felebarátaink iránti szeretetünk, és annál erősebb és hatalmasabb lesz Jézus jelenléte köztünk, amely által a világ megtér. ■

Chiara Lubich: *Hívatásunk a szeretet. Új Város, 2012.*

Mennyet és földet összekötő áramkör

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!

Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13,34)

Talán te is szeretnéd tudni, hogy mikor mondta ezt Jézus. Akkor beszélt erről, amikor szenvedésére készült. Búcsúbeszédet mondott, mely egyben végrendelete is. Ebből származnak ezek a szavak. Gondolhatod, hogy éppen ezért milyen fontosak! Az emberek soha nem felejtik el azt, amit apjuk a halálos ágyán mondott. Akkor ennek még inkább így kell lennie Isten szavaival!

Te is vedd tehát komolyan Jézus szavait, és próbáljuk meg együtt mélyebben megérteni, hogy mit is akar mondani!

Jézus a halálra készül, és amit mond, abból lehet érezni, hogy ez hamarosan be is fog következni. Küszöbön álló távozása ugyanis mindenekelőtt egy probléma megoldását teszi szükségessé. Hogyan maradhatna itt övéi között, hogy vezesse az Egyházat? Tudod, hogy Jézus jelen van a szentségekben. Például megjelenik a szentmisében, az Eucharisziában.

Azonban Jézus megjelenik ott is, ahol a kölcsönös szeretetet élők. Azt mondta: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). A kölcsönös szeretetet mélyen megélő közösségben tehát megvalósul Jézus jelenléte, és érezteti hatását. Az ilyen közösségen keresztül Jézus továbbra is közli magát a világgal, továbbra is befolyást gyakorol rá.

Mi a véleményed? Nem csodálatos ez? Nem támad fel benned a vágy, hogy azonnal elkezdj élni ezt a szeretetet a többi kereszttel, a felebarátaiddal együtt? János evangélista írja le ezeket a szavakat. Számára a

szeretet parancsa az Egyház első számú, legfontosabb parancsolata, hiszen az Egyház hivatása éppen az, hogy kommunió, közösség, egység legyen.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Jézus rögtön ezután így szólt: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13,35).

Ha Jézus tanítványai igazi megkülönböztető jegyét akarod keresni, ha tudni akarod, miről lehet megismerni őket, csakis a kölcsönös szeretet megélésében fogod ezt megtalálni. A keresztyének e jelről ismerik meg egymást. És ha ez hiányzik, a világ sem tudja felfedezni az Egyházban Jézust.

A kölcsönös szeretet egységet teremt. De mire képes az egység? „Legyenek mindnyájan egyek, hogy a világ higgyen” (Jn 17,21) – teszi hozzá Jézus. Az egység Jézus jelenlétét tanúsítja, és magával ragadja a világot, hogy kövesse Őt. Akkor hisz a világ, ha az egységgel és az egymás iránti szeretettel találkozik.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Ugyanakkor a búcsúbeszédben Jézus magáénak is nevezi ezt a parancsot. Az Övé, tehát különösen kedves a szemében. Nem úgy kell értelmezned, mintha egysze-

A kölcsönös szeretet az út: erre állítsd be az életedet

Fotó: Suddr Balázs

rűen csak egy lenne a sok szabály, a sok parancs közül. Jézus itt egyfajta életmódra utal, azt akarja mondani, hogy erre állítsd be az életedet. Az első keresztények erre a parancsra alapozták életüket. Péter ezt mondta: „Mindenekelőtt tartsatok ki egymás odaadó szeretetében” (1Pt 4,8).

Mielőtt dolgozni, tanulni kezdenél, mielőtt misére mennél, mielőtt bármibe belekezdene, bizonyosodj meg, hogy kölcsönös szeretet uralkodik-e közted és a veled élők között! Ezen az alapon minden értékes. E nélkül az alap nélkül semmi sem kedves Istennek.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szeretlek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Jézus még azt is mondja, hogy ez a parancs új. „Új parancsot adok nektek.” Mit jelent ez? Talán addig nem ismerték ezt a parancsot? Nem így van. Az új azt jelenti, hogy új időknek szól. Miről van tehát szó?

Gondold meg, Jézus meghalt értünk! Tehát egészen a legvégsőig szeretett bennünket. Vajon milyen az ő szeretete? Biztosan nem olyan, mint a miénk. Az ő

szeretete „isteni” szeretet volt, és ma is az. Azt mondja: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket” (Jn 15,9). Ugyanazzal a szeretettel szeret tehát bennünket, mellyel Ő és az Atya szeretik egymást.

Nekünk is ugyanazzal a szeretettel kell szeretnünk egymást, hogy megvalósíthassuk az „új” parancsot.

Ilyen szeretettel azonban, mint ember, nem rendelkezhetsz. Boldog lehetsz azonban, mert részesedhetsz benne, mint keresztény. De ki az, aki megajándékoz vele? A Szentlélek önti a lelkedbe és minden hívő lelkébe.

Hasonlóság van tehát az Atya, a Fiú és köztünk, keresztények között, éppen azért, mert mindannyian ennek az isteni szeretetnek vagyunk részesei. Ez a szeretet az, amelyik bekapcsol bennünket a Szentháromság életébe. Ez a szeretet tesz Isten fiaivá bennünket.

Mint valami nagy áramkör, ez a szeretet köti össze a mennyet és a földet. Ez a szeretet emeli a keresztény közösséget Isten magaslatára és ez hozza le az isteni valóságot a földre, oda, ahol a hívők szeretik egymást. Mi a véleményed? Nem istenien szép mindez? Nem gondolod, hogy rendkívüli módon lenyűgöző a keresztény élet? ■

Szabadok lettünk

Egy házaspár őszinte vallomása nehézségről, megtérésről, újrakezdésről.

Házasságunk első mézes-éveiben elég sok időnk volt még egymásra és közben mindketten próbáltuk bontogatni „szakmai” szárnyainkat, közben házat építettünk, munkahelyet váltottunk, aztán másfél év különbséggel két kisfiunk született. Sokat dolgoztam, majd a munka után a második műszakban a családi ház folyamatos építésével és méhészettel foglalkoztam. Közben tovább folytattam tanulmányaimat, még két diplomát szereztem és a maradék kevés időben szívesen hódoltam hobbijaimnak, vadásztam és horgásztam.

Én meg otthon voltam, a gyerekek, a háztartás. Szabadidőmben meg jólesett a kertészkedés, de sokszor csak jólesett volna. Alig találkoztunk egymással, pláne amikor férjem nyomozó lett és mindig készenlétben kellett lennie. Úgy éreztük már, hogy a gyerekeken kívül semmi közünk sincs egymáshoz. Beszéltünk róla, hogy valamit le kellene adni az elfoglaltságokból, nem kéne például vadászni. Egyszer azt találtam mondani, hogy azért nincs áldás ezen a vadászon, mert még azt az időt sem töltjük együtt. Aztán mondtam férjemnek, hogy mennyire érdekel a természetgyógyászat és megkérdeztem, nem iratkozhatnék-e be valami tanfolyamra. Rögtön rábólintott, én pedig nagyon élveztem ezeket a rendszeres aktív szabadságokat. Később Budapestre is feljárogattam tanfolyamokra, egyszer csak egyik tanárom gyengéd érzelmeket kezdett táplálni irántam. Ez viszont érzelmeket generált, és ugyan nem történt köztünk semmi, mégis nagyon lekötötte energiáimat és fel voltam dűlva.

Hát én sem éreztem nagyon jól magam a bőrömben, és feleségem tanulásai sem használtak ennek. Hétközben én nem voltam otthon, hétvégén ő nem. A mai eszemmel átgondolva, borítékolni lehetett a kiborulást. Igyekeztem az otthoni nem jó levegőt minél kevesebbet szívni, a munkahelyen több időt töltöttem, mint kellett volna, csak ne kelljen korán hazamennem. És közben egyre több időt töltöttem egy korábbi évfolyamtársnőmnél, akinek megromlott a házassága.

Eszembe sem jutott, hogy az otthoni dolgokon kellene valamit változtatni, legalábbis azokon, amikről én tehetek. Azt gondoltam, hogy ez rendben van, máshol is így mehetnek a dolgok, de nem gondoltam bele magamat feleségem helyébe.

Amikor Isten előtt állva megértettem, hogy azért nincs erőm elválni a tanárommal ezt a dolgot, mert a hiúságomat legyezgeti, és belegondoltam, hogy hány ember sorsát teszem kockára, ha játszom a tűzzel, elhatároztam, hogy kiterítem a kártyáimat férjem elé. Ez volt a karácsonyi ajándékom: egy piros szalaggal átkötött levél, amiben leírtam neki, hogy milyen próbatételben győtrődöm, és hogy mellette akarok maradni, de segítenie kell. Atadtam, és mentem a fiúkat lefektetni, közben pedig izgultam, hogy mit fog szólni.

Hát ez a levél derült égből villámcsapásként ért. Álmomban sem gondoltam volna, hogy feleségem ilyen lelki váltságba került. Én nem nagyon vettem ebből észre semmit. Csak ültem a kanapén és megrémültem, hogy a házasságom egyik pillanatról a másikra széthullhat. Nagyon nehéz volt a nyugalmamat megőrizni, de még nehezebb volt azt bevallani neki, hogy egy harmadik személy az én életemben is megjelent.

Még aznap este megbeszéltük a levélben írtakat és imádkoztunk. Csodáltam, hogy férjem nem vádol és meghagyta a szabadságomat. Ez a történet annyira megvágta a kísértés erejét, hogy nagyon megkönnyebbültem, de azért maradt bennem némi érzelmi függőség a tanáromtól és még dolgoznom kellett rajta. Elővettem egy katekizmus könyvet, ami a parancsokat fejtegette. Amikor megértettem, hogy Istennek milyen mérhetetlenül bölcs, előrelátó és gondoskodó tette, hogy parancsba adta, ne paráználkodj és felebarátod házastársát ne kívánd, nagy öröm töltött el. Már nem volt szükségem rá, hogy idegen, hamis forrásból töltekezzek. Teljesen szabaddá váltam és a férjemre mondtam újra igent. ■

Illusztráció: Pilyógy

Levél édesapámnak

Édesapánk állapota rohamosan romlik” – írta nővérem a Facebookon, ahol próbáltam követni a családi eseményeket Amerikából. Élt bennem egy kép édesapámról, ahogy utoljára láttam őt. Ott áll az út mellett botjával, háttérben a learatott búzaföldek sárgállnak. Visszajöttem, és újra láthattam, de már csak ágyban fekvő betegként.

Egy orvos ismerősöm segítségével nem kellett többé 92 éves édesapámat kórházba szállítani infúzióra, mert otthon is megkaphatta. A legnagyobb segítség tőle mégis az volt, amikor azt mondta: „Endre, meg kellene változtatnod a nézőpontot: itt már nem arról van szó, hogyan lehet őt meggyógyítani, hanem arról, hogyan kísérjük el méltósággal addig a pillanatig.” Nagyon féltem ettől. Még sohasem voltam haldokló mellett, és félelmetesnek tűnt. Az utolsó két éjszaka nehéz volt: vizet kért, de fuldoklott tőle. Borzasztó volt a tehetetlenség. Az utolsó napon már csak csendesen aludt. Fáradt voltam az álmatlanságtól, de elkezdtem írni.

Mikorra befejeztem az írást, bátyám odajött hozzám: „Gyere velem!” Láttam halott édesapámat, de bennem mégis egy másik kép él. Ahogy ott áll az út mellett botjával, mosolyog rám, és a háttérben már nem a learatott búzaföldek sárgállnak, hanem színes virágok nyílnak, édesanyám kedvenc rózsáival, gyönyörű virágoskertjével.

Édesapám!

Itt álok melletted, hallok lélegzésed, és tudom, hogy nem fogsz többé válni. Nem hallasz már engem, pedig szeretném még egyszer megköszönni neked az életet. Köszönöm a gyermekkoromat, melynek biztos alapot adtál. Mikor jöttél haza a munkából, rohantunk eléd ikertestvéremmel, a két legkisebb gyermeked, hogy vegyél fel minket melléd az utász kocsisülésére. Mikor a csirkének a fejét választottad, hogy a finom combot mi gyerekek együk.

Mikor 13 éves koromban hülyeséget csináltam, te csak annyit mondtál, hogy „már vártam, mikor fogsz te is ilyet csinálni, ahogy minden fiútestvérednek is volt egy ilyen dobása”. Mikor munkához hívtál, hogy vágjuk ki az eperfákat, hogy tanuljak egy erőt fejlesztő férfias munkát.

Mikor elhatároztam, hogy egyetemre megyek, leültél velem beszélgetni, mint férfi a férfival. Te lebeszéltél volna, mert akkor ez egy késői munkakezdést és nem jól fizetett életpályát jelentett. Többet kerestem volna szakmunkásként, de te mégis azt mondtad, hogy támogatsz. Elismeréssel szóltál hozzám, amikor befejeztem az egyetemet.

Köszönöm, hogy szigorú apa voltál, mert most már látom, milyen az, ha egy családból ez hiányzik. Köszönöm, hogy megértő apa voltál, mert növelte bennem a megértést mások iránt. Talán nem értetted választásaimat, de mégis bíztál bennem.

Láttalak téged édesanyánk kórházi ágya mellett, megszeppenve, egymás kezét fogva, mikor a szívinfarktusától szenvedett. Igen, minden vitatkozásotok ellenére is nagyon szerettétek egymást. Erőt adott ájtatosságod édesanyánk utáni magányodban. Következetes szigorú életed volt, olyan, mint a szerzeteseké. Reggel korai kelés, este rózsafüzér.

Köszönöm a beszélgetéseinket, mikor a bölcs korba értél. Vártál haza mindig, akkor is, amikor nem jöttem. Mikor jöttem, igen, bárcsak hallanám ezeket a szavakat.

Mindig bíztál Istenben, és hihetetlen erővel viseled a halál előtti megpróbáltatásokat. Tehetetlenek érzem magam ágyad mellett, rábízlak téged a Mindenhatóra.

Isten véled, kedves Édesapám!

Egy harmadik identitás

„Hogyan tudja az önazonosságát megőrizni az, aki belemerül egy videójátékba?”

aláírt levél

A videójáték üzenetek és tapasztalatok összetett hordozója, melynek során az ember belemerül egy konkrét és sokszínű virtuális környezetbe. Mindezt általában egy szereplőn keresztül teszi, ami az adott szituációban mozog, cselekszik és kommunikál. A játékos dolga az, hogy ezt a figurát vezesse, beleélje magát a szerepébe, és így elboldoguljon e virtuális világban.

A videójátékokra vonatkozóan megszületett egy elmélet, mely a játékos önazonosságának alakulását elemzi. Egyrészt jelen van a képernyő előtt ülő személy valós önazonossága, másrészt aktivizálódik az a virtuális identitása, amelyet a videójátékban mozgó szereplő tulajdonságai alkotnak. Ezenkívül a kettő között létrejön egy harmadik, amelyet a kutatók projektív identitásnak neveztek el. Ez tartalmazza mindazt a szerepjátékot, jelentést, jellemet, melyeket a játékos valós identitásából belevisz a videójáték kitalált szereplőjének virtuális személyiségébe.

Szemtől szemben

Francesco Châtel

Komolyan venni. De meddig?

„A cserkész táborban megegyeztünk, ki melyik tennivalót vállalja el. Belevetettem magam, elvégeztem a vállalt kötelességeimet, és még többet is. De aztán leálltam, mert észrevettem, hogy a többiek ravaszul mindig kitaláltak valami ürügyet, hogy kibújjanak a munka alól. Hogyan tudom komolyan venni a tennivalóimat, ugyanakkor nem hagyni, hogy kihasználjanak?”

aláírt levél

Nagyon fontos, hogy úgy döntöttél, azt teszed, amiben megegyeztetek a többiekkel. Innen is látszik, tudatában vagy annak, hogy nem elszigetelten élünk, és ezért meg kell tenni a saját részünket a közös érdekében. Ez pozitív hozzáállás, de ahogy veled is megtörtént, beleütközhet az abba, hogy mások nem veszik ki a maguk részét, ez pedig kiábrándító. Ilyenkor

dönthetsz úgy, hogy abbahagyod, vagy erőteljesen hangot adsz nemtetszésednek. De van egy harmadik megoldás is: teszel egy plusz lépést, és elkezded nemcsak a „többiekkel”, hanem a „többiekért” is élni. Emberileg ugyanis akkor teljesedünk ki, ha segítünk másoknak önmegvalósításukban, ha gondoskodunk a mellettünk lévőkről, ha korlátok és elvárások nélkül ajándékozunk magunkat. Ha a mellettünk lévő ember is hasonlóan fog tenni, akkor egy plusz örömet tapasztalunk majd meg, de ha nem, akkor is szabadon folytathatjuk életünk útját.

Az is igaz, hogy Isten minden embert ajándékkal teremtett, azaz csak a kapcsolatokban, a többiekkel együtt teljesedhet ki. Csak a másokkal való kapcsolatban vagyok önmagam, csak így ismerem meg és valósítom meg önmagamat. Ez nem azért történik így, mert függök az emberektől, hanem azért, mert önként úgy döntök, hogy másokkal és másokért élem az életemet. Személyes a felelősségünk minden döntésünkért és tettünkért, mert Isten szabadnak teremtett minket. Csak úgy szerethetünk igazán, ha szabadok vagyunk. Tedd tehát továbbra is a magad részét, és ne várj el semmit a többiektől! Utána nyugodtan és tisztelettel emlékeztetheted őket arra, amit ők vállaltak el. De ezzel már az ő javukat fogod szolgálni, és nem azért mondd, mert téged idegesít. Így leszel valódi ajándék.

Forrás: CN 2014/5

A gyerekek és az idő

*„Hároméves kisfiam időnként úgy sír, mintha a világ összedőlt volna, aztán hirtelen abbahagyja, és elkezd nevetni valami apróságon... Mikor rá figyelek, akkor érzem, hogy igazán élek. Miért?”
aláírt levél*

Ez a harmadik identitás teszi lehetővé, hogy a játékos valós élettapasztalatait átültesse a virtuális világba egy konkrét, abban élő szereplőn keresztül. A valós és a virtuális között tehát létrejön ez a „köztes tér”, aminek köszönhetően a játékos kipróbálhatja önmagát egy virtuális környezetben. A kutatók szerint ez a „tér” kell ahhoz, hogy az illető képes legyen kivetíteni saját személyiségét egy másik személyre, azaz a szereplőre, anélkül, hogy ez konfliktust okozna a személyiségében, hisz mikor játszunk, egyszerre vagyunk játékosok és szereplők. Mindezt sajnos kevés szülő és nevelő tudja, pedig segít, hogy jobban megértsük, mit élnek át kis és nagy gyerekeink, amikor belemerülnek az ilyen típusú, mentálisan összetett, de kétségkívül rendkívül érdekes és kellemes élményekbe.

Forrás: CN 2014/4.

Fotó: Ádám Attila

Meg kellene tanulnunk a gyermektől, hogyan lehet megélni az időt, jobban mondván teljesen az időben élni. A kora gyermekkorról szóló tanulmányok azt bizonyítják, hogy a kicsik teljesen belemerülnek és belegyökereznek a jelen pillanatba. Az előtte és az utána számukra annyit ér, amennyire a most zajló pillanatban átélik. Az idő, ahogy a kisbaba átéli, szorosan kapcsolódik azokhoz a primer szeretetválaszokhoz, amelyeket az anya nyújt. A híres gyermekpszichológus, Donald Winnicott, „első alap-aggodalomnak” hívja azt, ahogy az anya a gyermek nevetésére vagy sírására reagál, mondván, hogy ez a baba tetteire adott közvetlen válasz.

Sokszor látunk olyan jelenetet, hogy egy gyermek reményvesztetten zokog az eltört játék miatt, de egy fél percre rá már tiszta szívből kacag, mert anyu-

kája megcsiklandozta a talpát... A pici képtelen még arra, hogy összekösse a történeteket, nincsenek emlékei, és teljesen a felnőttre van utalva. Így az eseményeket öröknek, végtelennek, állandónak érzékeli, azokat teljes lényével és a dolgokat megillető komolysággal éli át.

Igaza van Simone Weilnek, a híres francia filozófusnak, mikor megállapítja, hogy az emberi lény legintelligensebb tette az odafigyelés, mert így mindig önmagán kívül él, a jelenre, az abban szereplő emberekre és dolgokra összpontosít. A nagy óvodapedagógus, Maria Montessori szemléletében a gyermek az emberiség atyja, mert arra kényszerít minket, hogy igazak, hitelesek legyünk, és készségesen fogadjuk be ártatlanságát, melyet teljesen a jelenben él meg.

Mivel a gyermek képes arra, hogy végtelennek és mindenhatónak élje meg az időt, könnyebben megy neki a kreatív és varázslatos gondolkodás, mely mindannyiunk életének részévé válik. Winnicott hívja fel figyelmünket arra is, hogy „a kreativitással megőrizzük valamit abból, ami a gyermekkorai élettapasztalatunkhoz tartozott, azt a képességet, hogy mindig újrateremtjük a világot”, mintegy bebizonyítva, hogy az idő lehet örök.

Így megértjük, milyen fontos, hogy ne vesztegessük el, hanem inkább igyekezzünk önjándékozással kitölteni életünket, hogy megvalósítsuk a fő célt, építsük az egyetemes testvériséget.

Forrás: CN 2014/4.
Fordította és szerkesztette:
Prokopp Katalin

Haladjunk Krisztus felé

Nagyböjti utunk, amelynek során a keresztség misztériumát szemléljük, azt jelenti, hogy Krisztushoz „hasonulunk a halálban” (vö.

Fil 3,11) azért, hogy mély megtérés menjen végbe életünkben. Vagyis hagyjuk, hogy a Szentlélek működése átalakítson bennünket, ahogy Szent Pállal történt a damaszkuszi úton; határozottan Isten akarata szerint irányítsuk életünket; szabaduljunk meg önzésünktől úgy, hogy legyőzzük a másokon való uralkodás ösztönét és megnyílunk Krisztus szeretetére. A nagyböjti időszak megfelelő alkalom arra, hogy felismerjük gyengeségünket, őszintén megvizsgálva életünket befogadjuk a bűnbánat szentségének megújító kegyelmét és határozottan Krisztus felé haladjunk. A Megváltónkkal való személyes találkozás által, valamint a böjten, az alamizsnán és az imádságon keresztül újra felfedezzük keresztségünket. Az idei nagyböjtben újítsuk meg készségünket annak a kegyelemnek a befogadására, amit Isten akkor nekünk ajándékozott azért, hogy megvilágítsa és vezesse minden tevékenységünket. Arra vagyunk hivatottak, hogy Jézus egyre nagylelkűbb és hitelesebb követésében minden nap megéljük mindazt, amit e szentség jelent és megvalósít. Ezen az utunkon rábízunk magunkat a Szűzanyára, aki világra hozta Isten Igéjét hitben és testben, hogy úgy, mint ő, elmerüljünk Fiának, Jézusnak halálában és feltámasztásában, és örök életünk legyen.

Részlet XVI. Benedek pápa nagyböjti üzenetéből (Magyar Kurír, 2011)

Foto: Fabiola Sanchez/CN

Egység és konfliktus

**Az egység fontosabb a konfliktusoknál.
Az ellentéteket azonban nem kerülni kell,
hanem szintézisbe hozni egymással.**

Előző számunkban azokat a szempontokat kezdtük el elemezni, melyeket Ferenc pápa gondolkodásunk alappilléreinek tart. Első megállapítása az volt, hogy az idő a tér felett áll, azaz a fejlődést szolgáló, hosszabb távú folyamatok fontosabbak a pillanatnyi sikereknél, amelyeket úgy tudunk elérni, hogy kisebb-nagyobb hatalmi pozíciókra törekszünk. Vegyük most közösen fontolóra a második ilyen elvet, amely az egység és a konfliktusok helyes értelmezését tárja elénk.

Mind az egység, mind pedig a konfliktus fogalma tisztázásra szorul. Az első általában pozitívan, a másodikat pedig negatívan szoktuk értékelni. Az elmúlt évtizedek eseményei, a XX. századi diktatúrák és a második világháború után kialakult plurális és demokratikus társadalmak arra késztetnek bennünket, hogy árnyaltab-

ban lássuk ezt a kérdést. Az egység fogalma – mai felfogásunk szerint – már nem a hasonló gondolkodású és érzelmű emberek társadalmilag aránylag homogén csoportjának összetartozás-élményét fejezi ki. Sokkal inkább a gondolkodásmódját, etnikai hovatartozását, politikai törekvéseit tekintve különböző személyek és csoportok integrációját értjük rajta. Ez az egység tehát a különbözőségeket harmóniában összefogó egység. Ebben az új szemléletben a konfliktusok is játszhatnak pozitív szerepet, amennyiben folyamatosan arra serken-tenek, hogy lépjünk túl saját korlátainkon, keressünk közös megoldásokat.

A különbözőség értéke

Az első fontos lépés annak felismerése, hogy a különbözőség érték. Igaz ez az egyház belső életére, de az egész társadalomra is. Az egyházban a sokszínűs-

get elsősorban a Szentlélek ajándékai, a különböző karizmák jelenítik meg. Ferenc pápa hangsúlyozza, hogy maga a Szentlélek az, „aki az ajándékok sokféle és változatos gazdagságát létbe hívja, egyben ő maga

hoz létre egy olyan egységet, mely soha nem uniformitás, hanem vonzó, változatos harmónia” (117).

Ezt a változatosságot azonban hétköznapi szinten sokszor nagyon nehéz elfogadni. Jól érezzük magun-

Szempontok a közös feldolgozáshoz

A családom, a baráti köröm, az ismerőseim, akik között otthon érzem magam. Lehet, hogy itt is vannak konfliktusaim valakivel? Hogyan tudnám feloldani azt?

Kik azok, akikkel nem értek egyet és akikkel nehezen tudnék közösséget vállalni bármiben is? Egy másik egyházi csoport, egy másik felekezet vagy vallás, egy másik politikai párt tagjai vagy a szomszédos település lakói? Tudnám-e keresni közülük

bárminek a társaságát? Ferenc pápa arra hív, hogy menjünk a „lét periferiáira”. Kikkel találkozhatom ott? Képes vagyok-e szóba elegyedni valakivel, akinek jelentős kérdésekben más a felfogása? Meg tudom őt hallgatni érdeklődéssel?

**Isten tőlünk azt kéri,
hogy figyeljünk
minden „virágra”,
mert mindegyikben
Ő van jelen.**

kat az ismerőseink, barátaink körében, és ösztönösen azok társaságát keressük, akik hozzánk hasonló módon gondolkodnak, és életmódjuk nagyban hasonlít a miénkhöz. Néha még az egyházi közösségekben is tapasztalható ez, a szélesebb társadalomról nem is beszélve.

Az evangéliumi szeretet arra hív azonban bennünket, hogy minden emberben, minden csoportban fedezzük fel Isten ajándékát, amelyik más, mint amit mi kaptunk Istentől. Chiara Lubich 1949-ben így ír erről: „A keresztyények valaha lelkük mélyén keresték Istent. Mintha egy hatalmas virágoskertben álltak volna, ahol csak egy virágot csodáltak..., és nem vették észre a többi. Isten tőlünk azt kéri, hogy figyeljünk minden virágra, mert mindegyikben Ő van jelen...” Chiara arra is figyelmeztet bennünket, hogy Isten képét nem csak azokban kell meglátnunk, akikben tündökölnék a keresztyény erények, hanem mindenkiben, még a bűnösökben is, akik a kifosztott tabernákulumhoz hasonlítanak.

„A helyesen értelmezett kulturális sokféleség nem sebz meg az Egyház egy-

Fotó: Pixabay

ségét” – folytatja Ferenc pápa, sokkal inkább segít bennünket abban, hogy az egyház életét a Szentháromság mintájára formáljuk. „A Szentlélek, akit az Atya és a Fiú küld, alakítja át a szívünket és tesz képessé arra, hogy belépjünk a Szentháromsággal való tökéletes közösségbe, ahol minden megtalálja a maga egységét. Ő építi Isten népe közösségét és harmóniáját.” A különbözőségek tehát egészséges dinamikát hozhatnak a társadalom életébe, és az egymástól eltérő elképzelések és az építő bírálatok a fejlődés mozgatórugói lehetnek.

A konfliktus

Az eltérő nézetek és álláspontok azonban nem egykönnyen rendeződnek harmóniába. Sokszor eredményeznek tartós szembenállást vagy szakadást. „A konfliktussal találkozva egyesek egyszerűen csak szemrevételezik, majd továbbmennek, mintha semmi sem történné, és mos-

sák kezüket, hogy tovább folytathassák az életüket. Mások úgy bocsátkoznak bele a konfliktusba, hogy rabjai lesznek, elveszítik a távlatot, saját zavarodottságukat és elégedetlenségüket rávetítik az intézményekre, s ezzel lehetetlenné válik az egység” – elemzi a helyzetet a pápa. Ilyenkor „elveszítjük a távlatos gondolkodást, beszűkülnek a horizontjaink és valóságérzékelésünk töredékes marad” (225).

A keresztyények feladata ezzel szemben az, hogy a konfliktussal szembenézzenek. A „konfliktust el kell viselni, meg kell oldani és egy új folyamat összekötő láncszemévé formálni” (225) – érvel a szentatyja. Chiara számára minden konfliktus mögött az elhagyott Jézus arca rejlik, a vele való személyes találkozás adhat nekünk erőt arra, hogy szembenézzünk a legnehezebb helyzetekkel is, és szeretetet vigyünk oda, ahol szeretet nincs. Így lesz az elhagyott Jézus az „egység kulcsa” minden emberrel.

Közösségalkotás

Idézzük tovább Ferenc pápát: „Így a különbözőségek ellenére lehetővé válik a közösségalkotás, de ezt csak olyan nemes személyek tudják megtenni, akikben megvan a bátorság arra, hogy túllépjenek a konfliktusos felszínen, és a többiek legmélyebb méltóságukban lássák. Ehhez van szükség a társadalmi barátság felépítésének elengedhetetlen alapelveire: az egység a konfliktus felett áll. Így a mélyebb értelemben és kihívásként értett szolidaritás történelmet építő stílussá válik, éltető környezetté, amelyben a konfliktusok, a feszültségek és ellentétek változatos egységet alkothatnak, amely új életet fakaszt. Nem azt jelenti, hogy szinkretizmusra vagy egymás elnyelésére, hanem hogy magasabb szinten való megoldásra irányulunk, amely megőrzi a szembenálló pólusok értékesebb feszültségét.” (227) ■

Tíz éve barátok

**Egymilliárdnyi felhasználóval ünnepel a Facebook.
Az (egyelőre) leginkább használt közösségi háló története
és kilátásai.**

Hihetetlen, de már 10 éve, hogy 2004. febr. 4-én Mark Zuckerberg feltette az internetre a Thefacebookot. Akkoriban ezt így hívták, névelő volt a szó előtt. A csodagyerek Zuckerberg már a Harvard diákjai közül kitűnt azzal, hogy nagyon népszerű szoftvereket hozott létre. Az első a Match volt, egy egyszerű kis program, amelynek segítségével a felvételizettek listája alapján lehetett beosztani a kurzusokat. Már ebben is megjelent a személyek és a dolgok összekapcsolásának ötlete. Aztán

Mark Zuckerberg, az általa megalkotott Facebook jól ismert logójával.

létrehozta a Facemash-t, melyben két ugyanazon nemű személy fényképét lehetett összehasonlítani, és a vonzóbbat kiválasztani (a bevallott cél az volt, hogy kiderüljön, ki a Harvardon tanuló legszebb lány). Csakhogy a feltenni való fényképeket Zuckerberg úgy szerezte be, hogy feltörte a kampusz kollégiumainak weboldalait. Ezzel a tetteivel majdnem elérte, hogy kizárják az egyetemről. Ahhoz, hogy legálisan létrejöhessenek ezek a fényképalbumok, az úgynevezett facebookok, egy olyan rendszert képzelt el, amelyhez csak az férhet hozzá, aki önként hozzájárul. Ez az akkor használt közösségi háló, a MySpace létrejöttét követő évben történt, és a Harvard diákjai közös erővel követelték online facebookjukat. A szerző hozzájárult ehhez, és megalkotta a Thefacebookot. Három próbafeliratkozás után Zuckerberg regisztrált be első felhasználóként. Utána két szobatársára került sor, majd egy olyan személyre, akinek Mark átadta szerzeménye tulajdonjogának egyharmadát cserébe a pénzügyi ügyvitelért. (A Harvardon szabadidőben céget alapítani állítólag teljesen hétköznapi dolog.) A történet folytatása sikerek egymásutánjából áll: 2004-ben a közösségi háló elterjedt az Egyesült Államok egyetemsein. Egy évvel később beregisztálták a facebook.com domaint, majd a Facebook a világ tíz leglátogatottabb honlapjai közé került. Forgalma exponenciálisan növekedett, és 2010 márciusában egy héten keresztül túllépte a Google látogatottságát. Két év múlva pedig a cég megjelent a Wall Streeten és száznégymilliárd dollárra becsülték az értékét. Az óriásvállalat növekedése megállíthatatlannak látszott. Úgy tűnt, (persze a Google-n kívül) senki sem szárnyalja túl a felemelkedésben.

Aztán 2013-ban történt egy meglepő esemény. A huszonhárom éves Evan Spiegel létrehozta a Snapchatet, egy olyan rendszert, amelyben az elküldött rööpüzenet kitörlik, amikor a másik fél elolvassa. Zuckerberg hárommillió dollárt ajánlott neki a termékért, de Spiegel ezt visszautasította. Hogyan lehetséges, hogy lemondjon valaki egy ilyen ajánlatról? A Facebook kezd elveszteni népszerűségét a fiatalok körében és Spiegel abban reménykedik, hogy ezt majd ki tudja használni. A kamaszok egyáltalán nem örülnek, hogy szüleik a mainstream rendszer segítségével ellenőrizhetik barátaikkal való csetelésüket, és ezért elkezdeneek másfelé tekintgetni, főleg a WhatsApp és a Snapchat, Magyarországon elsősorban a Viber felé. A kamasz használói bázis fontos és alapvető, ők a közösségi hálók fő jövedelem forrásai, a reklámbefektetések és az online játékok miatt.

Elindul a hanyatlás?

Egyébként minden cég sikergörbéje előbb vagy utóbb lefelé hajlik. De a Facebooknál ez még a posztmodern gazdaságra jellemző végletes instabilitás ellenére is túl korának látszik. Egyébként ha megnézzük a statisztikákat a http://www.socialbakers.com_oldalon, Magyarországon a felhasználók száma még egyre nő.

Zuckerberg tervei nagyon bölcsen abba az irányba mutatnak, hogy alkotása globálisan használt eszközzé váljon, hogy a Facebook olyan személyes tulajdon legyen, amelyre széleskörű elterjedtsége miatt rengeteg termelő jellegű és egyéb tevékenységünkhöz szükségünk lesz.

Snapchat és a WhatsApp jelenleg nagyon sikeresek, de nem lehet velük mind-

azt az alkalmazást elérni, mint a

Facebookkal. Ez utóbbi lehet,

hogy a legfiatalabbak számára kevésbé vonzó, de

pótolhatatlan eszköz

marad. És miért ne lehetne olyan alkalmazás találni a weben,

amely digitális tetteink nyomát szükség

esetén kitörli?

Miközben mi itt a

weboldalak sorsán

gondolkodunk, a

Facebook tízéves születésnapját ünnepli, és egy-

általán nem látszik elkese-

redettnek. Így van ez, amikor

fiatal az ember: nem aggódik a

jövő miatt, mert túlságosan el van

foglalva az építésével.

Illustráció: Urs Steiner/flickr

Vajon meddig lesz a Facebook az egyik legkedveltebb internetes oldal?

VÁRATLAN FORDULAT

Történt egyszer, hogy egy kis, piros hátú bogárka véletlenül felkerült egy gőzhajóra, és átszelve a nagy vizeket Ázsiából Európába érkezett. Különleges gyengéje a pálmafa volt: levelei tövébe rakta petéit, melyek lárvává fejlődve betölthetetlen farkasétvágygal vetették magukat a növényre. Kitartó falánkságukban hosszú alagutakat vájtak a fa belső részeiben.

Őszintén szólva előnt a méreg, ha erre a bogárra gondolok, ezért büntetésképpen meg sem mondom nektek a nevét, hívjuk csupán P. O.-nak (ami a neve kezdőbetűit rejti). Semelyik pálma, még a legerősebb sem tudta felvenni a harcot P. O. mohó lárváinak harapásaival, és folyamatos fáradozásuk és kitartó aknamunkájuk eredményeképpen a fenséges, zöld pálmakoronák kókadt, száraz levélköteggé változtak, összeszorult a szív hervasztó látványukra.

Az emberek pedig, mivel sehogysem tudták megvédeni a pálmákat a P. O. rettenetes pusztításától, kivágták a beteg fákat. A legszerencsésebbek (ha nevezhetjük így őket) csak a lombkoronájukat veszítették el, és mint tányérban végződő csupasz obeliszkok nyújtóztak az égbolt kékje felé.

Egy ilyen pálma állt a mi kertünben is. Szerettem volna megvigasztalni, ezért így szóltam hozzá: „Bátorság! Talán kárpótolnak majd valahogy a szenvedésedért!” Persze nem hitt nekem, és azt válaszolta, hogy számára befellegzett, mindennek vége.

Én is eltűnődtem: vigaszom csupán szép, mázas szavakként kongana?

Ám szerencsére a boldog befejezés nem csak a mesékben létezik.

Egy nap ugyanis megérkezett Észak-Európából egy fehér gólya. Elöntötte a lelkesedés, amikor meglátta a pálmánk tányér alakú ágait, szinte álmodni sem tudott volna ennél megfelelőbb fészket. A pálmafa csuda boldog lett a váratlan társaság láttán, hát még amikor megérkeztek a gólyafiókák! Folyton ennivalóra és mesékre éheztek, így vált a pálmafa fáradhatatlan mesélővé.

„Az életem nem fejeződött be, csupán átalakult!” – mondta nekem, elcsodálkozva ezen a váratlan fordulaton.

Megtanultam tőle, hogy mikor úgy tűnik mindennek vége, a legváratlanabb helyeken virágzik ki a remény.

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Meglepetés

Egy hete megtudtam, hogy visszaszorultak abba a bértáblába, amelyik a főiskolai végzettséget veszi alapul, noha több mint 10 éve végeztem el négy év alatt a pedagógia szakot az ELTE-n, amely alapján azóta egyetemi végzettségűként kaptam a fizetésemet.

Amikor a megyei főnököm csüörtökön ezt egy személyes beszélgetésben közölte, láttam, hogy komolyan fájjalja és felzaklatta, hiszen havonta nem is kevéssel csökken így a bérem. Engem is hidegzuhanyként ért a dolog, de nem haborodtam fel és nem csapkodtam az asztalt, nem fenyegetőztem a munkaügyi bírósággal (mint pár munkatársam, akik az elmúlt években egy év alatt ún. kiegészítő szakon szerezték meg az „egyetemi végzettséget”). Kérdeztem, hogy a többieket érinti-e valamilyen formában ez a bércsökkenés, de azt válaszolta, hogy nem. Csak engem. Megkönnyebbültem, amin ő jócskán elcsodálkozott. Azt mondta még, hogy ez a helyzet adjon lökést a doktori fokozat megszerzéséhez, mert akkor teljesen sok lesz a bérézesem. Végül sok más, személyes témát hoztunk szóba, igazi baráti hangulatban váltunk el.

Utána az jutott eszembe, hogy Isten mindezt látja, és majd

kitalál valamit, hogy ne legyen annyira sok a pénzkiesés. Pár nap múlva, amikor beértem a munkahelyemre, már várt a főnököm, hogy azonnal nézzem meg az e-mailjeimet, mert kaptam egy fontosat. Alig hittem a szememnek! A megyei főnököm írt, hogy mégis visszaállítják az egyetemi végzettségnek megfelelő bérémet egyfajta kompenzációval.

aláírt levél

Étlen-szomjan

Időnként becsengetnek házalók, akik valamit árulnak. Általában nem megyek ki hozzájuk, az ajtóból megköszönöm és bemegyek. Most is így történt, a hónap eleje volt. Eppen sült a lángos, duplán semmi kedvem és türelmem nem volt foglalkozni vele. Elutasítottam és már csuktam az ajtót, amikor meghallottam egy fél mondatát: Legalább egy kis élelmet adjon! Rohantam vissza a lángosomhoz, s percek teltek el, míg felfogtam, mit hallottam. Szegény asszony tulajdonképpen egész nap járja az utcákat étlen-szomjan. Gyorsan becsomagoltam két lángost, sajttal, tejföllel és kiszaladtam. A másik ház kapuja elől hívtam vissza az asszonyt és odaadtam neki a még meleg ételt.

B. E.

Hol a helyem?

Ülök egy metróállomás előtti forgalmas téren egy kislánnyal, akit szülei rám bízta, hogy vigyázzak rá délután. Szerettem volna ezt egy misével is összekötni, de látszott, hogy nem fog menni, mert kissé nyugós volt. Gondoltam várok, amíg megnyugszik és utána próbálkozom. Harangoztak és lelkesen mondogatta, hogy bim-bam, én meg legszívesebben mindezt a templom falain belül hallgattam volna. Közben a téren egy lány saját szerzeményei éneklésével lelkesítette elég hangosan az egybegyűlteket, akik hol énekeltek és táncoltak vele együtt, hol meg csak kíváncsian ácsorogtak. Fiatal lányok ötpercenként jöttek oda hozzánk, hogy lufit adjanak, ami persze nem kellett az én kis barátnőmnek, mert inkább szülei kezét fogta volna. Az emberek jöttek-mentek, ki-ki kommentálta, amit látott, hallott, majd sietősen továbbállt. Bennem meg egyre erősebb volt, hogy milyen jó lenne már felállni, itthagyni ezt a nyüzsgést és bemenni a misére, de közben egy kérdés merült fel bennem: Hol is az én helyem? Bent vagy kint? Persze bent jobb, mert csendes, nyugodt, nem zavar semmi, és végre eljutok oda, ahova eredetileg is akartam. Aztán jöttek a további gondolatok. Kétségteljesen a misének megvan a maga pótolhatatlan szerepe, de valahogy az életemet úgy kellene alakítanom, hogy olyan legyen, mintha mindig misén lennék, függetlenül attól, hol vagyok. Bele kellene vegyülnöm a tömegbe, a zajba, a forgatagba, mindabba, amit környezetem nyújt, semmivé válnom, egészen-egészen kicsiben úgy, mint ahogy Krisztus is az Eucharisztiaiban semmivé vált.

aláírt levél

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztas@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Prokopp Katalin

Képszerkesztő: Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Sportnap az egységért
Cikkünk a 10-12. oldalon.

Fotó: Erhardt Emese

1%

Az Új Város Alapítvány közhasznú szervezet
2014-ben is gyűjti az 1%-os felajánlásokat.

Adószámunk:
18041930-1-42

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani azoknak, akik 2012. évi személyi jövedelemadójuk 1%-ával az Új Város Alapítvány működését elősegítették.

KÖNYVEK minden család könyvespolcára

**Csomagban most
még kedvezőbben
megvásárolható!**

Információ és rendelés:

**ujvaros.konyv@
fokolare.hu**

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2014/04

ISSN 0865-0829

14004